

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De spe, quæ ex fide nascitur. 28

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

in tenebris, anima in amaritudine, & cor in mœ-
rore existit. Nunc igitur o anima mea conuertere
in requiem tuam, quia dominus benefecit ti-
bi. Quia eripuit animam meam de morte, oculo-
s meos a lachrymis, pedes meos a lapsu. Dica-
mus proinde: Anima nostra sicut passer erepra
est de laqueo venantium. Adiutorium nostrum
in nomine domini, qui fecit cœlum & terram.

De beata spe, quæ ex fide in Deum nascitur.

Cap. XXVIII.

ORitur autem hæc beata spes ex deifica fi-
de, & ipsa consequenter ex sese charita-
tem producit. Quando nanque fides tam
deifice ac deuote in Deum conuersa est, prout su-
perius iam dictum est, & a quo liber iste exordi-
um sumit, & in quo tandem finietur, quomodo
videlicet per firmam fidem fidelissimo Deo iu-
giter amorose adherere debeamus, cum sit ipse
semper præsens in intimo animæ nostræ, vbi cõ-
tinue faciem domini quærere & in spiritu adora-
re debemus, per quod facies animæ nostræ mun-
datur, & fides illuminatur ad cognoscendum
Deum, hic in fide, et postmodum in gloriæ sem-
piterna fruitione. Quando (inquam) fides hæc
taliter introducit in occultos thesauros & di-
uitias Dei, inde tunc oritur beata et deifica spes,
ita vt anima firmiter speret et cõfidat ei, in quẽ
credidit, & quem per fidem inuenit. Porro deuõ-
ta spes ista mentem subleuat in delicias Dei, v-
bi per claritatem diuinam transradiatur, & spi-
ritalibus bonis impletur, ita vt cuncta terrena
horreat, & omnes corporis voluptates contem-
nat, habiretque in libertate diuina, & cum san-
cto

flo Davide decāret: Mihi autem adharere Deo
 bonum est, ponere in domino Deo spem meam.
 Non enim delinquent omnes, qui sperant in eo.
 Quia spes omnem vitiorum impetum & incur-
 sum excludit. Denique spes ista non aliquam illi-
 citam libertatem adducit, quemadmodum in il-
 lis contingit, qui noxia sensuum suorum curiosi-
 tate vane vtuntur, quorum spes non est spes, sed
 praesumptio, quamuis in Deo se sperare arbitre-
 tur. Sed illorum spes a vera spe nimium distat,
 eo quod noxia illa libertate gaudere volunt, de
 qua nos beatus Petrus commonet, dicens: Qua-
 si liberi & non quasi velamen habentes malitiae
 libertatem.

De diuina charitate, quae ex fide & spe nas-
 citur.

Cap. XXIX.

Postquam vero fides & spes taliter in Deo
 in vera & immobili tranquillitate funda-
 ta sunt, inde tunc oritur amor quidam &
 complacentia ex eo, quod iam credidit & spera-
 uit. Porro amor iste per spem ex Deo nascitur, in
 quem & refluit, in illum videlicet nobilissimū
 fundum, quem summa beatitudo inhabitat, vbi
 in Deum transformatur. Tuncque fidē & spem
 in vinculo amoris adeo confirmat, vt nequaquam
 ultra nexus iste dissolui possit, donec anima iu-
 bente Deo mortalitatis huius exuat vestem. Cū
 autem perceperimus id, quod modo credimus,
 & frui cōperimus eo, quod speramus, tūc fides
 & spes ad nihilum redigentur, & amor solus in
 diuinā maiestatis contemplatione aeternaliter
 perdurabit. Et certe dici non potest, quantam a-
 nimae felicitatem cōferant tres istae virtutes the-
 ologicae,